

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

ĐANG ĐÊM ĐỘT NHẬP PHỦ TRẦN NAM VƯƠNG

Chu Đan Thần lắc đầu thưa:

-Chu Đan Thần vốn ở miền biên cương hẻo lánh cõi Nam, kiến văn hẹp hòi nên ít biết đến các bậc tiền bối anh hùng nghĩa hiệp tại Trung Nguyên. Tiểu sinh chắc "Vô danh khách" là một bậc cao sĩ, ẩn dật chốn sơn lâm. Chẳng những tiểu sinh không quen biết, cả cái tên Vô danh khách cũng chưa từng nghe thấy ai nói đến.

Trong khi đang trò chuyện chợt nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa dồn dập. Một người còn ở đằng xa đã lên tiếng gọi to:

-Tứ đệ ơi! Công tử bình yên đấy chứ?

Chu Đan Thần lớn tiếng đáp:

-Thưa đại ca! Công tử hiện ở đây, vẫn mạnh giỏi như thường.

Chớp mắt ba người đã vào đến cửa chùa Thanh Hoa, xuống ngựa. Phu Tiêu Diếu, Thái Tân Khách, Điểm Thương nông lạ phục xuống đất, làm lễ bái kiến Dao Đao tiên tử.

Mộc Uyển Thanh ở chốn sơn lâm từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn, thấy mấy người này thi lễ một cách quá ư thành kính, nàng không hiểu nếp tẻ gì, lấy làm bực mình, nghĩ thầm: bọn này võ công đều vào hạng giỏi, làm sao lại cứ thấy người là lạy lục?

Dao Đao tiên tử thấy ba người có dáng thất thểu, xem ra thì gã nông phu ở núi Điểm Thương bị thương ở má, nửa mặt phải buộc bằng miếng vải trắng. Thái Tân Khách thì mình mẩy có nhiều vết máu. Phu Tiêu Diếu tay không lúc nào rời cây cần câu nhưng bị gãy mất một nửa.

Tiên tử vội hỏi:

-Sao vậy? Bên địch mạnh lắm à? Tư Quy bị thương có nặng lắm không?

Đồng Tư Quy nghe tiên tử hỏi tới, mắt giận muốn nảy lửa, kêu to lên rằng:

-Tư Quy này kém cỏi, được Vương phi có lòng thương xót hỏi đến rất lấy làm xấu hổ.

Dao Đao tiên tử, vẻ mặt buồn thiu hỏi:

-Người còn gọi ta bằng Vương phi nữa sao? Người quên hết rồi ư?

Đồng Tư Quy cúi đầu xuống bầm:

-Vâng! Xin Vương phi tha tội cho!

Thì ra y gọi Vương phi đã quen miệng không tài nào đổi được nữa. Chu Đan Thần hỏi:

-Còn Cao hầu lão gia sao không thấy về?

Phủ Tiêu Điều Lăng Thiên Lý đáp:

-Hầu gia còn ở ngoài cổng, người cũng bị thương không tiện xuống ngựa.

Dao Đao tiên tử khẽ thở dài một tiếng, nét mặt có vẻ sững sốt hỏi:

-Cao hầu cũng bị thương à? Có... có nặng không?

Lăng Thiên Lý đáp:

-Cao hầu đang đánh nhau dữ dội với Nam Hải Ngạc Thần thì Diệp Nhị Nương ập đến sau lưng. Cao hầu bị giáp công, không thể chống chọi được cả hai mặt, bị Diệp Nhị Nương đánh một chưởng vào sau lưng.

Dao Đao Tiên Tử ngần ngừ một chút rồi kéo tay Đoàn Dự bảo:

-Đoàn Dự con! Mẹ con ta ra xem thúc thúc thế nào?

Rồi hai mẹ con chạy ra cửa chùa, bốn gã Ngự, Tiều, Canh, Độc theo sau. Mộc Uyển Thanh cũng theo ra. Thiệt Xiển Hầu Cao Thăng Thái đang nằm phục trên lưng ngựa, áo rách toạc đằng sau, trên lưng còn rành rành in vết bàn tay. Đoàn Dự rảo bước lại gần hỏi:

-Cao thúc thúc! Thúc thúc làm sao thế?

Cao Thăng Thái ngửng đầu lên nhìn thấy Dao Đao Tiên Tử đứng trước cửa chùa, hấp tấp xuống ngựa thi lễ. Dao Đao Tiên Tử vội bảo:

-Cao hầu đã bị thương, bắt tất phải thủ lễ.

Nhưng Cao Thăng Thái đã xuống ngựa rồi, loạng choạng té phục xuống đất nói:

-Cao Thăng Thái này kính cẩn vấn an Vương phi, bái chúc Vương phi vạn phúc.

Dao Đao Tiên Tử giục Đoàn Dự:

-Con đỡ thúc thúc dậy đi!

Mộc Uyển Thanh trong lòng nghi hoặc nghĩ thầm: ông họ Cao kia võ công ghê gớm là thế, cầm ngọc địch đánh mấy đòn làm cho Diệp Nhị Nương phải hoảng sợ chạy trốn. Chắc ông ta là tay lừng danh trong phái võ lâm, vậy mà làm sao cũng phải kính cẩn mẫu thân Đoàn lang đến thế được? Còn gọi bà một điều Vương phi, hai điều Vương phi. Hay chàng là con ông Vua nào chăng? Anh đồ gàn này đáo để thật! Chẳng thấy chút gì tỏ ra là Vương tôn công tử cả. Bỗng lại thấy tiên tử bảo Cao Thăng Thái:

-Cao hầu thế là tận tụy quá rồi, mời về thành tĩnh dưỡng!

Cao Thăng Thái nói:

-Xin vâng mệnh!

Đoạn đứng dậy. Mộc Uyển Thanh thấy Cao hầu sắc mặt nhợt nhạt mà đứng vẫn ra về con người phong lưu, bình tĩnh thì trong lòng kính phục vô cùng. Lại thấy Cao Thăng Thái nói:

-Tứ ác cùng vào nước Đại Lý ta, tình thế rất là nguy hiểm. Xin Vương phi hãy tạm trở về Vương phủ ít bữa.

Dao Đao Tiên Tử thở dài nói:

-Ta đã có ý định suốt đời không trở về Vương phủ nữa.

Cao Thăng Thái nói:

-Nếu Vương phi không về thì chúng tôi có bốn phận phải ở lại bên ngoài chùa này để phòng vệ cho Vương phi được an toàn.

Rồi quay lại bảo gã Nông núi Điểm Thương:

-Đồng Tư Quy người kíp về thành trình Hoàng Thượng cùng Vương gia biết.

Đồng Tư Quy dạ một tiếng rồi nhảy tót lên lưng ngựa, toan đi. Tuy gã bị thương khá nặng nhưng chân tay còn mau lẹ dị thường. Dao Đao Tiên Tử nói:

-Hãy khoan!

Bà cúi đầu ngẫm nghĩ. Mọi người đều chăm chú nhìn thấy nét mặt tiên tử lộ vẻ băn khoăn, tựa hồ có điều gì khó giải quyết. ánh nắng đã xế chiều chiếu vào mặt bà trong sáng như châu ngọc, lộng lẫy như đoá hoa tươi. Tuy bà đã đứng tuổi mà tư dung chẳng khác chi cô gái đương xuân. Hồi lâu bà mới ngẩng đầu lên uể oải nói:

-Thôi ta cũng đành trở về thành vậy, không lẽ để các người vì một mình ta mà phải ở lại đây chịu đựng sự nguy hiểm ghê gớm.

Đoàn Dự mừng quá nhảy lại ôm lấy đầu mẹ reo lên:

-Má tốt quá, có thể mới phải là má con chứ!

Đồng Tư Quy nói:

-Tiểu nhân xin về thành báo tin trước.

Dứt lời gã gia roi cho ngựa bon bon chạy về phía bắc. Lãng Thiên Lý dắt ba con ngựa lại cho Dao Đao Tiên Tử, Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh cưỡi. Cả đoàn người nhắm phía thành Đại Lý thẳng tiến. Dao Đao Tiên Tử, Đoàn Dự, Mộc Uyển Thanh và Cao Thăng Thái bốn người cưỡi ngựa còn ba gã Lãng Thiên Lý, Tiêu Đốc Thành (tức Thái Tân Khách) và Chu Đan Thần ba người đi bộ theo sau.

Đoàn người mới đi được chừng vài dặm, phía trước đã thấy một tiểu đội quân khinh kỵ chạy đến như bay. Lãng Thiên Lý vẫy tay, nói với người đội trưởng mấy câu. Đội trưởng ra lệnh cho quân kỵ lập tức xuống ngựa, lạy phục xuống đất.

Đoàn Dự vẫy tay cười bảo chúng:

-Các người bắt tất phải thủ lễ thái quá.

Nguyên đội khinh kỵ này ở trong thành cho ra trước đón Vương phi. Thi lễ xong bọn họ lại lên ngựa đi trước mở đường. Vó ngựa rầm rộ bon bon trên đường lớn.

Mộc Uyển Thanh trông thấy thanh thế uy nghi đến mức độ này biết ngay Đoàn Dự tất không phải hạng tầm thường. Nàng đâm ra lo lắng nghĩ thầm: trước ta tưởng chàng là một gã thư sinh phiêu bạt giang hồ, nay xem ra chàng không phải con nhà bình dân. Nếu chàng là giòng họ hoàng thân quốc thích, hoặc con một vị con lớn trong triều, biết đâu chàng chẳng nhìn mình, một cô gái quê mùa bằng con mắt khinh bạc? Sư phụ ta thường nói rằng: phái nam địa vị càng cao bao nhiêu tâm địa càng đơn bạc bấy nhiêu. Bọn họ lấy vợ thường kén chỗ môn đăng hộ đối. Chà chà! Đời sao mà lắm chuyện rắc rối quá! Chàng thủy chung với ta chẳng nói làm chi, bằng chàng thay lòng đổi dạ, chê ổng chê eo, ta cứ chém cho mấy nhát, dù chàng ở địa vị nào ta cũng bất chấp. Nghĩ đến đây nàng không thể nhịn được nữa, bắt ngựa chạy sát bên cạnh Đoàn Dự, hỏi giật giọng:

-Lang quân! Chàng là hạng người nào? Phải nói cho thiếp biết ngay! Những lời đôi ta gắn bó trên núi, chàng còn nhớ không?

Đoàn Dự thấy phía trước phía sau đầy cả người ngựa mà nàng đột nhiên nhắc tới việc hôn nhân, làm chàng bẽn lén quá phải gượng cười bảo nàng:

-Hãy chờ về đến thành Đại Lý thông thả tôi sẽ bàn với mình.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Nếu chàng phụ thiếp thì... thiếp... thiếp...

Rồi dường như nghẹn ngào, nàng không thốt ra được hết lời. Đoàn Dự thấy mặt nàng trắng ửng hồng, nước mắt chảy quanh càng thêm vẻ mỹ miều, lòng chàng càng thêm mê mẩn, nói khẽ bảo nàng:

-Uyển Thanh mình ơi! Tôi cầu khẩn mình còn chưa được có lý đâu lại phụ mình. Mình cứ bình tĩnh, má má cũng thương mình lắm đó.

Mộc Uyển Thanh nghe chàng nói vậy mắt lại ráo hoảnh, tươi cười khẽ hỏi chàng:

-Má chàng có thương tôi hay không phỏng được ích gì?

ý nàng muốn nói: tôi chỉ cần chàng thương yêu tôi là đủ. Đoàn Dự lơ đãng chợt ngó đến mẫu thân chàng. Bà cũng đang chăm chú nhìn chàng và Mộc Uyển Thanh, vẻ mặt dường như mỉm cười mà không phải là cười. Bất giác chàng thẹn, tai đỏ bừng lên.

Trời đã xế chiều, đoàn người đang đi còn cách thành Đại Lý chừng hai, ba chục dặm, bỗng phía trước mặt cát bụi tung trời, một đội khinh kỵ đến mấy trăm người rầm rầm đi tới. Hai bên đường hai lá cờ bay phất phới, một lá thêu hai chữ "Trần Nam" còn một lá thêu hai chữ "Bảo Quốc" đen. Đoàn Dự reo lên:

-Má ơi! Gia gia thân hành đến đón má kia rồi! Dao Đao Tiên Tử "hứ" một tiếng rồi dừng ngựa lại. Cao Thăng Thái xuống ngựa rồi cùng bọn Chu Đan Thần đứng ra mé đường. Đoàn Dự phóng ngựa lên trước. Mộc Uyển Thanh do dự một

chút rồi cũng phóng ngựa theo chàng. Dây lát hai đoàn người đến gần nhau, Đoàn Dự gọi to lên rằng:

-Bẩm gia gia! Má đã về đến đây rồi!

Hai tên lính cầm cờ đầu tránh ra hai bên đường, một người mặc hoàng bào cười con bạch mã cao lớn đi đến quất:

-Bớ Đoàn Dự con! Vì mày gây chuyện rắc rối để lụy đến Cao thúc thúc bị trọng thương. Phen này ta sẽ đánh què.

Mộc Uyển Thanh giật mình lắm lắm: không xong rồi! ông này bảo đánh Đoàn lang, tất là phụ thân chàng rồi! Nàng nhìn kỹ lại thì ông mặt vuông chữ "Quốc", tướng mạo oai nghiêm, mày thô mắt lớn, cử chỉ đường bệ ra dáng một bậc vương giả. Ông thấy con được vô sự trở về, nét mặt chỉ ba phần giận dữ còn đến bảy phần mừng vui.

Mộc Uyển Thanh nghĩ thầm: cũng may mà Đoàn lang giống mẹ nhiều hơn giống cha, nhìn bộ mặt khoằm khoằm của ông mà mình phát ngán. Đang nghĩ chợt thấy Đoàn Dự phóng ngựa đến trước mặt cha tươi cười hỏi:

-Bẩm gia gia! Gia gia mạnh giỏi đấy a?

Người mặc áo hoàng bào làm mặt giận đáp:

-Mạnh giỏi cái gì? Vì mi mà ta tức chết đi được.

Đoàn Dự cười nói:

-Nếu con không ra đi đâu có mời được má về? Gia gia ơi con lấy công chuộc tội rồi. Gia gia đừng giận con nữa.

Người mặc áo hoàng bào hừ một tiếng rồi bảo:

-Dù ta có không đập vào xác mi thì bá phụ cũng không tha mi đâu.

Dứt lời hai về đuôi ông thúc vào sườn ngựa, con bạch mã chạy như bay đến trước mặt Dao Đao Tiên Tử. Mộc Uyển Thanh thấy đội kỵ binh đều mặc áo gấm, giáp trụ lộng lẫy, gươm đao sáng quắc. Phía trước hai mươi người đi đầu tay cầm nghi trượng, một tấm biển son đề bảy chữ: "Đại Lý Quốc, Trấn Nam Vương Đoàn" và một tấm biển thứ hai đề sáu chữ: "Bảo quốc Đại tướng quân Đoàn". Nút bốn tính không biết sợ ai nhưng khi nàng trông thấy uy thế nghiêm chỉnh này không khỏi nao nao trong dạ. Nàng khẽ hỏi Đoàn Dự:

-Phải chăng quan Bảo Quốc Đại tướng quân tước Trấn Nam Vương đây là gia gia chàng?

Đoàn Dự tươi cười vừa gật đầu vừa rỏ tai bảo nàng:

-Chính là bố chồng mình đó.

Nàng đứng ngây người ra một lúc, cõi lòng cảm thấy hoang mang. Nàng phóng ngựa đi ngang Đoàn Dự, bốn bề người ngựa nhộn nhịp là thế mà nàng phải dựa vào Đoàn Dự cho cõi lòng khỏi trống rỗng và được vững dạ. Trấn Nam Vương lại đến

trước Dao Đao Tiên Tử còn cách chừng một trượng thì dừng ngựa lại. Hai bên chỉ thoáng nhìn nhau một lần mà chẳng ai nói câu nào. Đoàn Dự liền bày trò nói với mẹ:

-Má ơi! Gia gia thân đến đón má đó.

Dao Đao Tiên Tử nói:

-Con đến thưa với bá mẫu rằng: má về bên bá mẫu tạm trú mấy bữa. Khi đuổi được quân địch ra khỏi bờ cõi má lại trở về chùa Thanh Hoa.

Bấy giờ Trần Nam Vương mới mỉm cười nói:

-Phu nhân! Phu nhân chưa hết giận kia ư? Phu nhân hãy về nhà, thông thả tôi sẽ có lời nói lại.

Dao Đao Tiên Tử vẫn dấm dăng:

-Tôi không về nhà, tôi cứ sang bên Hoàng cung.

Đoàn Dự nói xen vào:

-Tốt lắm! Con cũng theo má vào Hoàng cung để bá kiến bá phụ, bá mẫu đã rồi sau sẽ tính. Chuyến này con bỏ nhà đi ít bữa chắc là bá phụ giận con lắm. Gia gia không chịu xin cho con rồi có má đỡ đòn cho con mấy câu.

Dao Đao Tiên Tử nói:

-Con nhà càng lớn càng hư. Để bá phụ đánh cho một chập mới mở mắt ra.

Đoàn Dự nói:

-Con mà phải đòn đau mẹ cũng phải đứt từng khúc ruột. Thà đừng để con bị đánh nữa là hay hơn cả.

Dao Đao Tiên Tử không thể nín cười được nói:

-Con càng phải đòn đau má càng thấy mát ruột.

Trần Nam Vương cùng Dao Đao Tiên Tử đang ở vào tình thế ngọt ngạt, lặng lẽ chẳng ai muốn nói với ai, may có Đoàn Dự bẻ lẽ mồm miệng nói cười dí dỏm thành ra bầu không khí giữa cha con vợ chồng trở nên đầm ấm. Đoàn Dự lại tiếp:

-Gia gia ơi! Con ngựa của gia gia đẹp quá mà. Sao gia gia không nhường cho má cưỡi?

Dao Đao Tiên Tử vừa giật cương cho ngựa phóng vừa nói:

-Ta không cưỡi đâu.

Ngựa tiên tử vừa chồm vô chạy, Đoàn Dự đuổi theo nắm lấy dây cương. Trần Nam Vương xuống ngựa rồi tự mình giắt con bạch mã lại bên. Đoàn Dự, cười hì hì ôm mẹ để lên yên con bạch mã, vừa cười toe toét vừa pha trò:

-Má ơi! Người đẹp nhất trần đời có một phải cưỡi con bạch mã này mới xứng.

Dao Đao Tiên Tử cười nói:

-Mộc cô nương của mi mới đúng là người đẹp trần đời có một. Mi muốn đem mẹ già này ra làm trò cười đó sao?

Bấy giờ Nam Trấn Vương mới quay sang nhìn Mộc Uyển Thanh rồi hỏi:

-Dự con! Cô nương đó là ai?

Đoàn Dự ập ứng đáp:

-Dạ nàng... nàng là Mộc cô nương. Con cùng nàng giao kết... nên... đôi bạn hợp ý tâm đầu.

Trấn Nam Vương coi vẻ mặt chàng đã biết rõ tình hình. Vương thấy Mộc Uyển Thanh mắt trong, răng trắng, xinh đẹp đoan trang cũng khen thầm: con ta xem người quả đã không lầm. Nhưng Vương nhìn kỹ lại thấy nàng đầy vẻ quê kệch, lại không biết đến bái kiến mình thì lắm bảm: Cô này là con nhà dân đã chẳng biết lễ giáo chi hết. Vương chợt nhớ tới Cao Thăng Thái bị thương, vội tới gần hỏi:

-Cao đệ! Cao đệ bị nội thương có nặng lắm không?

Cao Thăng Thái đáp:

-Tiểu đệ bị thương xoàng thôi, không có gì đáng ngại. Ca ca bất tất phải quan tâm.

Trấn Nam Vương đưa ngón tay trở bên phải ra điểm vào hậu tâm và vào cổ, tay trái nắm chặt sau lưng Cao Thăng Thái. Bỗng trên đỉnh đầu Trấn Nam Vương bốc lên mấy tia bạch khí. Trong khoảnh khắc Vương bỏ tay trái ra.

Cao Thăng Thái nói:

-Ca ca ơi! Kẻ địch ghê gớm sắp đến nơi, ca ca hãy còn vì tiểu đệ mà hao tổn nguyên khí ư?

Trấn Nam Vương cười nói:

-Cao đệ bị nội thương khá nặng, trị sớm được lúc nào hay lúc đấy. Nếu về ra mất đại ca, tất người không chịu cho ta trị đâu, mà chính người ra tay trị lấy thì sao cho tiện?

Mộc Uyển Thanh lúc này thấy Cao Thăng Thái sắc mặt nhợt nhạt trông rất đáng sợ thế mà mới trong giây lát Trấn Nam Vương đã làm cho sắc mặt Cao hầu trở nên hồng hào thì nghĩ thầm: Phụ thân Đoàn lang nội công hùng hậu như vậy mà sao chàng lại không biết chút võ công nào mới lạ chứ?

Phu Tiên Diếu, Lăng Thiên Lý giắt ngựa lại và phục thị Trấn Nam Vương lên yên. Trấn Nam Vương cùng Cao Thăng Thái thả ngựa bước một đi song song. Hai người nói chuyện nhỏ với nhau về tình hình bên địch. Đoàn Dự thì đi kề bên Dao Đao Tiên Tử, hai mẹ con cười cười nói nói rất là vui vẻ. Đội vệ sỹ thiết giáp đi xung quanh hộ vệ. Đoàn người ngựa nhằm phía thành Đại Lý rong ruổi. Mộc Uyển Thanh lúc này lại cảm thấy mình lẻ loi hiu quạnh.

Đoàn người về đến cửa thành thì trời đã hoàng hôn. Hai lá cờ hiệu Trấn Nam và Bảo Quốc đi đến đâu bách tính lại hoan hô rầm rộ: "Trấn Nam Vương muôn năm",

"Địa Tướng Quân thiên tuế". Trấn Nam Vương đáp lại tấm lòng yên kính nồng nhiệt của muôn dân.

Mộc Uyển Thanh thấy kinh thành Đại Lý chỗ nào cũng đèn lửa sáng trưng, chợ búa nhộn nhịp. Từ nhỏ đến lớn nàng chỉ ở chốn sơn lâm, mới hai năm nay nàng xuống núi, đã đi qua khá nhiều thị trấn nhưng chưa thấy nơi nào tấp nập như ở đây. Đi qua mấy đường phố thì đến một con đường đá lớn thẳng tắp. Cùng đường hiện ra vô số cung điện. ánh hoàng hôn chiếu lên những phiến ngói thủy tinh rực rỡ trông hoa cả mắt. Đoàn người đi đến trước cổng thành đều xuống ngựa. Mộc Uyển Thanh ngẩng đầu nhìn lên trên có tấm biển đề bốn chữ: Tụ Đạo Quảng Từ. Nàng nghĩ thầm: đây là Hoàng cung vua nước Đại Lý, bá phụ Đoàn lang đã ở trong này tất là một bậc quan cực lớn tại Triều, đại khái người ta thường gọi bằng Vương gia hay Đại Tướng quân chi đó.

Qua cổng thành vào đến cửa cung trên có biển đề ba chữ vàng: "Thánh Từ cung", một vị thái giám bước ra nói:

-Bẩm Vương gia! Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương hiện đang chờ Vương gia ở bên phủ, xin Vương gia cùng Vương phi kíp về Trấn Nam Vương phủ tiếp giá.

Trấn Nam Vương nói:

-Được rồi!

Đoàn Dự nói:

-Hay lắm! Thế thì hay lắm!

Dao Đao Tiên Tử tức mình, đưa mắt nguyệt con rồi hỏi:

-Hay cái gì? Ta ở lại Hoàng cung chờ nương nương về chứ sao?

Quan thái giám thưa:

-Nương nương dặn tôi phải mời Vương phi lập tức về Vương phủ triều kiến vì lệnh bà có việc gấp cần gặp Vương phi để bàn định.

Dao Đao Tiên Tử lẩm bẩm một mình: việc chi mà khẩn cấp thế? Chắc nương nương bày ra chuyện này đây.

Đoàn Dự biết rõ mẫu thân chàng không muốn về Vương phủ mà Hoàng hậu an bài như vậy là có mỹ ý muốn cho cha mẹ chàng đoàn tụ nên đến Vương phủ ngồi chờ. Chàng liền dắt ngựa lại và dìu mẫu thân lên yên.

Đoàn người lại trở ra theo hướng Đông mà đi chừng hai dặm thì đến một toà phủ đệ lớn. Trước cổng phủ có treo hai lá cờ lớn: một đề hai chữ "Trấn Nam", một đề hai chữ "Bảo Quốc". Trên cổng có biển đề bốn chữ: "Trấn Nam Vương phủ". Ngoài cổng đầy những thân binh, vệ sĩ đứng nghiêm chỉnh và im phăng phắc, cúi đầu chào Vương gia và Vương phi về phủ.

Dao Đoan Tiên Tử vừa đặt chân lên bậc thềm đá, hai mắt bỗng đỏ hoe, rưng rưng đôi dòng lụy như muốn trào ra. Đoàn Dự vừa dắt vừa đẩy mẹ đến cửa lớn nói:

-Gia gia ơi! Con mới được mẫu thân con về đó. Lập nên công lớn, gia gia thưởng gì cho con đây?

Trần Nam Vương hôn hờ vui mừng đáp:

-Con hỏi má xem. Má bảo thưởng gì gia gia sẽ thưởng cho con đó.

Dao Đoan Tiên Tử đổi sầu làm tươi nói:

-Mi muốn thưởng ư? Ta thưởng cho mấy roi nhé!

Đoàn Dự lắc đầu lè lưỡi. Bọn Cao Thăng Thái đứng chờ bên ngoài sảnh đường, không dám tiến vào. Đoàn Dự bảo Mộc Uyển Thanh:

-Mộc... Mộc cô nương! Mình ngồi chờ ở đây một chút để tôi vào ra mắt Hoàng thượng cùng Hoàng hậu xong sẽ trở ra với mình.

Mộc Uyển Thanh không muốn rời chàng ra, nhưng chẳng có lý nào ngăn trở chàng được đành phải gật đầu. Nàng ngồi phịch ngay xuống cái ghế đầu. Cao Thăng Thái thì đứng chờ cho đến lúc vợ chồng Trần Nam Vương cùng Đoàn Dự ba người tiến vào hoa sảnh rồi mới ngồi xuống. Còn bọn Lăng Thiên Lý, Tiêu Đốc Thành, Chu Đan Thần thì vẫn đứng thẳng, buông thõng tay. Mộc Uyển Thanh ngớ ngác đưa mắt nhìn khắp trong nhà đại sảnh: chính giữa treo một tấm biển, trên viết bốn chữ: "Bang Quốc Trụ Thạch"; phía dưới tấm biển đề bốn chữ nhỏ: "Tân Dậu Ngự Bút". Ngoài ra còn vô số hành phi câu đối, nàng không xem được hết vì có nhiều chữ nàng không đọc được. Nàng đang xem ngắm bỗng có mấy tên bộc dịch bưng trà lại, quỳ xuống, hai tay nâng khay trà lên ngang đầu cực kỳ cung kính. Mộc Uyển Thanh tự hỏi: "mấy tên hầu trà sao cũng kỳ cục như vậy? Mà lạ thay chỉ mình và Cao Thăng Thái là có trà uống, còn bọn Chu Đan Thần lúc ở trên đỉnh núi đánh nhau tung hoành là thế mà sao lúc vào Vương phủ thì họ lại cứ đứng một cách nghiêm cẩn một cách quá ư lễ độ, thậm chí không ai dám thở mạnh, coi mất cả oai phong của các bậc anh hùng hảo hán.

Mộc Uyển Thanh chờ Đoàn Dự một lúc lâu không thấy chàng trở ra, nàng nóng ruột quá không nhẫn nại được nữa, lên tiếng hỏi:

-Đoàn lang! Đoàn lang! Chàng làm gì trong ấy mà mãi không ra?

Trong nhà đại sảnh mọi người đứng im lặng, nghiêm trang thủ lễ, không ai dám nói nửa câu, bỗng thấy Mộc Uyển Thanh nói lớn đều giạt mình đánh thót một cái. Cao Thăng Thái thấy vậy tươi cười bảo nàng:

-Xin cô nương hãy nán chờ, chờ nên nóng nẩy, lát nữa tiểu Vương gia sẽ ra.

Mộc Uyển Thanh càng lấy làm kỳ hỏi:

-Tiểu Vương gia nào?

Cao Thăng Thái chậm rãi đáp:

-Đoàn công tử là thế tử của Trấn Nam Vương. Cô nương bảo tôi không kêu bằng Tiểu Vương gia thì kêu bằng gì?

Mộc Uyển Thanh tự nói một mình: "Trời ơi! Tiểu Vương gia! Tiểu Vương gia! Anh chàng ngốc nghếch mà cũng là tiểu Vương gia kia ư?"

Chợt thấy viên thái giám ở hoa sảnh đi ra nói:

-Hoàng thượng xuống chỉ, truyền cho Thiện Xiển Hầu và Mộc Uyển Thanh vào bái kiến.

Cao Thăng Thái thấy thái giám ra liền đứng lên, còn Mộc Uyển Thanh cứ chễm chệ ngồi yên. Nàng thấy thái giám gọi đích danh mình trong lòng cảm thấy khó chịu, lẩm bẩm: "Sao y không gọi mình bằng Mộc cô nương mà lại cứ đem tên tuổi người ta ra mà réo?".

Cao Thăng Thái nhắc:

-Mộc cô nương! Chúng ta vào bái kiến Hoàng thượng đi.

Mộc Uyển Thanh trước nay coi trời bằng vung nhưng nghe nói đến vào triều kiến Hoàng Đế thì không khỏi chợt dạ, tóc tai dựng đứng cả lên. Nàng theo sau Cao Thăng Thái qua dãy hành lang dài đi vào nội đình, đến trước toà hoa sảnh. Thái giám cất tiếng vào báo:

-Có Thiện Xiển Hầu cùng Mộc Uyển Thanh triều kiến Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương.

Tám rèm treo cửa mở lên, Cao Thăng Thái không dám lên tiếng, đưa mắt ra hiệu cho Mộc Uyển Thanh rồi tiến vào Hoa sảnh quỳ xuống trước mặt hai người: một ông, một bà ngồi giữa nhà.

Mộc Uyển Thanh không quỳ, ngó thấy ông râu dài, mặc áo hoàng bào, tướng mạo tuấn tú, liền hỏi:

-Ông là Hoàng đế phải không?

Ông ngồi giữa nhà chính là Hoàng đế nước Đại Lý tên gọi Đoàn Chính Minh, lấy hiệu là Bảo Định Đế. Nguyên từ đời Ngũ Đại, năm thứ hai niên hiệu Thiên Phúc triều Hậu Tấn, thủy tổ họ Đoàn, quán ở quận Võ Oai tên là Đoàn Kiến Ngụy, giúp vua nước Nam Chiếu làm quan đến chức Thanh Bình quan. Truyền được sáu đời đến đời Đoàn Tư Bình làm quan Thông Hải tiết độ sứ. Đến năm Đinh Dậu mới thành lập nước Đại Lý, tự xưng là Thái Tổ Thần Thánh Văn Võ Đế, tới Đoàn Chính Minh là 14 đời và đã được hơn 150 năm.

Bảo Định Đế thấy Mộc Uyển Thanh không quỳ lạy, lại cất lời hỏi mình có phải Hoàng Đế không, bất giác phải bật cười đáp:

-Ừ ta là Hoàng Đế đây! Người xem thành Đại Lý ta có đẹp không?

Mộc Uyển Thanh nói:

-Tôi vào thành là đến đây ngay, chưa được đi du ngoạn.

Bảo Định Đế mỉm cười nói:

-Sáng mai ta cho thằng Dự dẫn người đi coi khắp mọi nơi để người xem phong cảnh thành Đại Lý ta, người có thích không?

Thế thì hay lắm, cả ông cũng đi nữa nhé!

Mọi người nghe đến câu này thì không sao nhịn cười được. Bảo Định Đế quay sang nhìn Hoàng hậu, cười hỏi:

-Hậu ơi! Con nhỏ nó bảo chúng ta dẫn nó đi chơi, Hậu tính sao?

Hoàng hậu cười chưa trả lời. Mộc Uyển Thanh lại nhìn Hoàng hậu hỏi:

-Bà là Hoàng hậu nương nương đấy a? Quả nhiên bà đẹp quá!

Bảo Định Đế cười ha hả nói:

-Dự con ơi! Cô nương này trời phú cho tính tình thật thà chất phác, thật là thú quá.

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Sao ông lại kêu chàng bằng con? Chàng vẫn kể với tôi ông là bá phụ chàng kia mà? Chuyến này chàng trốn nhà ra đi, lúc nào chàng cũng sợ ông giận, ông đừng đánh chàng nhé!

Bảo Định Đế mỉm cười nói:

-Ta tính đánh cho nó 50 roi đòn nhưng cô nương đã xin ta thì ta tha cho. Dự con đâu? Sao con không ra tạ ơn cô nương đi?

Đoàn Dự thấy Mộc Uyển Thanh làm cho nhà vua thích thú, chàng rất mừng lòng biết rằng bá phụ mình có tính khoan hoà liền trông Mộc Uyển Thanh vái dài một cái nói:

-Đa tạ cô nương đã xin bá phụ cho tôi khỏi bị đánh đòn.

Mộc Uyển Thanh cũng vái trả lại nói khẽ:

-Bá phụ chàng đã hứa không đánh chàng, thế là tôi cũng yên lòng, lọ là chàng phải cảm ơn?

Đoạn nàng quay lại nói với Vua:

-Tôi cứ tưởng Hoàng đế là con người hung ác làm cho ai cũng phải khiếp sợ. Ngờ đâu ông... ông tử tế lắm mà.

Bảo Định Đế nghĩ lại: chỉ khi mình còn nhỏ là được phụ hoàng và mẫu hậu khen mình, hơn mười năm nay lên ngôi vua ai đối với mình cũng tỏ ra cung kính sợ sệt chứ có được nghe tiếng khen "Ông tử tế quá" bao giờ đâu? Nay ngài thấy Mộc Uyển Thanh ngây thơ chất phác, chưa hiểu gì đến nhân tình thế thái khen mình thì lại càng hứng thú, quay sang bảo Hoàng hậu:

-Hậu có gì thưởng cho nàng không?

Hoàng hậu tháo chiếc vòng ngọc ở cổ tay ra đưa cho Mộc Uyển Thanh nói:

-Đây ta thưởng cho nàng!

Mộc Uyển Thanh đón lấy xô vào tay mình, mỉm cười nói:

-Cám ơn bà! Rồi đây tôi kiếm được cái gì tốt sẽ đem về cho bà.

Hoàng hậu mỉm cười toan đáp thì bỗng phía sau dãy nhà mé tây có tiếng vang đưa lại. Hoàng hậu quay lại nhìn Bảo Định Đế cười nói:

-Có người đem lễ vật đến dâng đó.

Vừa dứt lời tiếng vang lại gần hơn. Mộc Uyển Thanh giật mình biết kẻ địch sắp ập đến. Người này rất giỏi khinh công, chân bước trên nóc nhà lẹ làng như lá rụng và đi rất mau. Đoạn nghe tiếng vèo vèo, mấy người nhảy lên nóc nhà, rồi tiếng Phủ Tiên Diệu Lăng Thiên Lý hỏi:

-Các hạ đêm hôm đột nhiên vào Vương phủ là có ý gì?

Một giọng ồm ồm như lệnh võ, vừa cười vừa đáp:

-Ta đến kiếm đồ đệ ta! Người bảo y ra bái kiến ta!

Người đó chính là Nam Hải Ngạc Thần. Mộc Uyển Thanh âm thầm lo sợ. Tuy nàng biết là việc phòng vệ Vương phủ cực kỳ nghiêm mật, đã đông vệ sĩ mà từ Trấn Nam Vương, Dao Đao Tiên Tử cho đến bọn Ngư, Tiều, Canh, Độc đều là những bậc cao thủ. Nhưng Nam Hải Ngạc Thần không phải tay vừa, thêm nữa đồng bọn là Diệp Nhị Nương, Vân Trung Hạc cũng rất lợi hại. ấy là không kể đến tên đại ác số một mà nàng chưa biết mặt mũi nữa. Nếu cả bốn người cùng đến hợp lực cướp Đoàn lang thì khó lòng giữ nổi. Nàng đang lo lắng, chợt nghe tiếng Lăng Thiên Lý hỏi lại:

-Cao đồ các hạ là ai? Trong phủ Trấn Nam Vương đây có ai là đồ đệ các hạ đâu?

Bỗng "vù" một tiếng, một bàn tay to lớn từ trên không thò xuống rút đứt bức rèm che cửa nhà hoa sảnh ra làm đôi. Vừa thấy bóng người thoáng qua, Nam Hải Ngạc Thần đã đứng giữa nhà. Đôi mắt lão ti hí, nhỏ như hạt đậu giương lên, đảo nhìn bốn mặt. Lão vừa trông thấy Đoàn Dự đã cười ha hả nói:

-Lão tứ (Vân Trung Hạc) nói thế mà đúng. Quả nhiên đồ đệ ta ở đây. Đoàn Dự mau lại đây theo ta về luyện võ.

Dứt lời, lão thò bàn tay móng nhọn hoắt như móng chân gà chụp xuống vai Đoàn Dự. Trấn Nam Vương thấy Nam Hải Ngạc Thần đưa bàn tay ra mà vắng vắng có tiếng vù vù như gió thổi sấm rền thì biết ngay là một tay ghê gớm, Vương sợ lão làm tổn thương đến đứa con yêu quý của mình vội đánh ra một chưởng để chống đỡ. Điện lực hai bàn tay chạm vào nhau đánh "bình" một tiếng. Cả hai bên cùng cảm thấy nội lực rung chuyển.

Nam Hải Ngạc Thần chợt dạ hỏi:

-Ông là ai? Ta đến đón đồ đệ ta, việc gì đến ông?

Trấn Nam Vương mỉm cười đáp:

-Tôi là Đoàn Chính Thuần. Y là con trai tôi, y thờ ông làm thầy từ hồi nào?

Đoàn Dự nói:

-Ông này cứ bức bách con phải làm đồ đệ ông. Con từng biểu ông là đã có sư phụ rồi nhưng ông không tin.

Nam Hải Ngạc Thần nhìn Đoàn Dự rồi lại nhìn Đoàn Chính Thuần nói:

-Võ công ông giỏi quá mà sao thằng nhỏ này chẳng biết tý gì? Tôi không thể tin được ông lại là cha y.

Đoàn lại tiếp:

-Đoàn Chính Thuần! Nếu y quả là con ông, có lẽ phương pháp rèn luyện của ông không hợp với y. Sao con ông vẫn mềm như sữa? Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Đoàn Chính Thuần hỏi:

-Sao mà đáng tiếc?

Nam Hải Ngạc Thần nói:

-Tướng con trai ông giống tôi quá! Đó là một điều dưới gầm trời này rất khó mà tìm được con người như thế để rèn luyện võ nghệ. Y chỉ theo tôi mười năm nhất định phải trở thành một nhân vật võ nghệ siêu quần.

Đoàn Chính Thuần vừa bức mình vừa tức cười nhưng mới thử nhau một đòn Vương đã hiểu lão quá rồi còn đang kiếm câu trả lời thì Đoàn Dự nói:

-Nhạc lão tam! Võ công ông tầm thường lắm, đâu có bằng được sư phụ tôi? Ông hãy trở về đảo Vạn Ngạc luyện thêm hai mươi năm nữa rồi hãy trở lại đây nói chuyện.

Nam Hải Ngạc Thần căm giận quát lên:

-Mi biết gì mà nói quàng?

Đoàn Dự nói:

-Ông bảo tôi không biết gì, vậy tôi hỏi ông: "Quân tử dĩ kiến thiện tắc thiên, hữu quá tắc cải" là ý gì?

Nam Hải Ngạc Thần ngây ngô chẳng hiểu gì, tức mình nói:

-Mi nói nhăng nói cuội, chứ câu đó còn có nghĩa lý gì?

Đoàn Dự nói:

-Có mấy câu thiển cận như thế mà ông còn không hiểu thì bàn đến võ nghệ sao được? Tôi hỏi ông câu nữa: "Quyên thượng ích hạ, Dân duyệt vô cương, Tự thượng bá hạ, Kỳ đạo đại quang" là nghĩa làm sao?

Trên từ Bảo Định Đế, Trấn Nam Vương, dưới đến bọn Chu Đan Thần đang ngồi trên mái nhà nghe Đoàn Dự đem kinh dịch ra trêu trọc Nam Hải Ngạc Thần đều không nhịn được phải phá lên cười.

Mộc Uyển Thanh tuy chẳng hiểu Đoàn Dự nói gì nhưng nàng cũng đoán đó chẳng qua là chữ sách học của mấy anh đồ gàn.

Nam Hải Ngạc Thần còn đang ngơ ngẩn, lại thấy mọi người cười ồ ra vẻ diễu cợt thì cho những câu Đoàn Dự nói có ý xỏ xiên nhieếc móc mình. Lão tức quá, gầm lên một tiếng toan giơ tay đánh. Đoàn Chính Thuần tiến lên nửa bước để ngăn cản. Đoàn Dự lại nói:

-Những câu tôi nói toàn là bí quyết về võ công, ảo diệu vô cùng, chắc là ông không hiểu được. Hỏi có khác gì ếch ngồi đáy giếng mà toan đi làm thầy dạy đời thì ai nghe chẳng phải cười vỡ bụng? Những vị sư phụ tôi nếu không học vấn uyên thâm thì cũng phải là những bậc cao tăng đắc đạo. Như ông thì dù có học thêm mười năm nữa chưa chắc đã đáng là đồ đệ tôi.

Nam Hải Ngạc Thần nổi hung gầm lên:

-Thầy mi là ai? Thử gọi ra đây cho ta xem nào!

Tiếng lão gầm như sấm vang. Khắp mấy trăm gian phòng, bất cứ ở bên trong hay bên ngoài, đằng trước hay đằng sau cũng đều nghe rõ. Đàn bà trẻ con nghe thấy phải giật mình kinh sợ, tái mặt.

Đoàn Chính Thuần thấy chỉ có một tên trong tứ ác đến muốn hạ cũng chẳng khó gì. Nhưng gặp buổi vợ chồng tái hội, lại thấy Đoàn Dự bẻo lẻo trêu chọc lão nên cứ mặc kệ để làm trò vui cho phu nhân. Đoàn Dự thấy cha thả lỏng, không ngăn cản mình, càng đắc ý nói:

-Được lắm! Nếu ông cả gan dám đứng chờ đây thì tôi đi mời sư phụ tôi đến. Đã là anh hùng hảo hán chớ có trốn chạy đấy nhé.

Nam Hải Ngạc Thần nói to:

-Nhạc lão tam này suốt đời bôn tẩu giang hồ, còn có sợ ai bao giờ? Mi gọi ngay sư phụ mi ra đây! Lẹ lên!

Đoàn Dự ra khỏi phòng, Nam Hải Ngạc Thần ngó theo. Tuy lão ở giữa đám đông những tay cao thủ mà vẫn tự nhiên, tuyệt không có vẻ sợ hãi chút nào. Bỗng có tiếng giày lẹp kẹp: hai người đi gần tới nơi. Nam Hải Ngạc Thần lắng tai nghe chân bước nặng trịch thì hiểu rõ là hạng người không biết võ. Đoàn Dự còn ở ngoài cửa đã lên tiếng hỏi:

-Ồ hay! Nhạc lão tam chạy mất rồi ư? Gia gia đừng để y trốn thoát. Sư phụ con đã đến đó.

Nam Hải Ngạc Thần tức quá hét lên:

-Việc gì ta phải chạy trốn? Mẹ nó thằng nhãi này làm ta bức quá!

Lão vừa dứt lời thì Đoàn Dự đã đưa một người vào. Mọi người trông ra không ai nhận được, cười ồ cả lên: một người đầu đội mũ vải, mặc áo bào dài lượt thướt, hai chòm râu chuột vàng khè, mắt đỏ ngầu, rứt đầu rứt cổ, tướng mạo nửa người nửa ngợm rất khó coi.

Dao Đao Tiên Tử nhận ra là gã chuyên việc buôn mừng mản trong Vương phủ. Ai cũng gọi đùa là Hoắc tiên sinh. Lúc nào gã cũng lơ đãng như người mất ngủ, suốt ngày ham mê bài bạc với đám nô dịch trong phủ. Gã đang say lướt khướt thì bị Đoàn Dự ở đâu vào cầm tay kéo đi. Đến cửa toà hoa sảnh, gã sợ hãi dừng lại không dám tiến bước nhưng Đoàn Dự cứ lôi tuột vào. Vào trong Hoa sảnh gã sụp xuống lạy Bảo Định Đế cùng Hoàng Hậu.

Bảo Định Đế không biết Hoắc tiên sinh là ai, liền phán:

-Thôi! Đứng lên đi!

Đoàn Dự lại lôi lão đến trước mặt Nam Hải Ngạc Thần nói:

-Nhạc lão tam! Trong các vị sư phụ tôi thì vị này kém cỏi nhất. Ông có thắng được vị này rồi mới đấu được với các vị khác.

Nam Hải Ngạc Thần cười hềnh hếch nói:

-Nếu Nhạc lão nhị này đánh ba đòn mà y không nát nhừ ra thì ta sẽ thờ mi làm thầy.

Đoàn Dự mắt sáng lên hỏi lại:

-Ông nói sao? Thật hay dối? Đã là đại trượng phu thì phải nhất ngôn, chứ nói rồi lại nuốt lời là quân chó đẻ.

Nam Hải Ngạc Thần la lên:

-Lại đây! Lại đây!

Đoàn Dự nói:

-Nếu đánh có ba đòn thôi thì hà tất đến sư phụ tôi phải ra tay? Ngay tôi đây cũng đủ rồi mà.

Nam Hải Ngạc Thần từ lúc được Vân Trung Hạc báo tin, lão sắp sửa đi luôn sang Đại Lý chỉ cốt bắt Đoàn Dự về làm đồ đệ, truyền dạy hết võ nghệ cho để biểu dương phái Nam Hải sau này. Nhưng từ lúc cùng Đoàn Chính Thuần chọi nhau một chưởng, trong bụng lão đâm lo, biết rằng ở giữa đám cao thủ này muốn bắt Đoàn Dự đem đi không phải chuyện dễ. Giờ thấy chính Đoàn Dự đòi cùng mình đối thủ thì còn cơ hội nào hay hơn nữa, chỉ việc giơ tay ra tóm lấy chàng. Bọn Đoàn Chính Thuần dù tài giỏi đến đâu có muốn cướp lại nhưng lâm vào tình trạng "ném chuột sợ vỡ đồ" tất phải chịu gương mắt ếch ra nhìn mình ảm Đoàn Dự đem đi. nghĩ vậy lão mừng rơn nói ngay:

-Thế thì hay lắm! Mi cứ việc tiếp lấy ba đòn của ta. Ta không vận nội lực đánh chết mi đâu mà sợ.

Đoàn Dự nói:

-Hãy khoan! Xin giao hẹn trước đã. Nếu đánh ba đòn mà ông không hạ được tôi thì sao?

Nam Hải Ngạc Thần biết Đoàn Dự là một gã thư sinh trói gà không chặt, đừng nói ba đòn, chỉ nửa đòn gã cũng không chịu nổi rồi liền cười ha hả đáp liền:

-Mi chịu nổi ta ba đòn thì ta quyết thờ mi làm thầy.

Đoàn Dự phân bua:

-ông nói có mặt mọi người đây nghe rõ cả rồi. Sau ông đừng cãi nữa nhé!

Nam Hải Ngạc Thần tức mình nói:

-Nhạc lão nhị này nói một là một, hai là hai.

Đoàn Dự nói:

-Nhạc lão tam chứ Nhạc lão nhị bao giờ?

Nam Hải Ngạc Thần vẫn cãi:

-Nhạc lão nhị.

Đoàn Dự không chịu:

-Nhạc lão tam

Nam Hải Ngạc Thần nói:

-Thôi ra động thủ đi! cãi làm gì vô ích!

Đoàn Dự tiến ra hai bước, ngang nhiên đứng trước mặt Nam Hải Ngạc Thần.

Mọi người trong hoa sảnh từ Hoàng thượng, Hoàng hậu trở xuống ai cũng biết Đoàn Dự yếu văn, ghét võ, đừng nói chống nhau với những tay cao thủ như Nam Hải Ngạc Thần, chỉ một tay vệ sĩ hay tên lính hạng bét, chàng cũng không chịu nổi một đòn. Ban đầu ai nấy chỉ tưởng chàng muốn trêu cợt Nam Hải Ngạc Thần, giờ thấy chàng thi gan với lão thật đều không khỏi sửng sốt. Tuy biết rõ Nam Hải Ngạc Thần chỉ nhất tâm thu chàng làm đồ đệ, không nỡ hại đến tính mạng chàng nhưng lỡ ra con người hung hãn như lão lúc cáu lên thì chiếc cành vàng lá ngọc kia ai sẽ biết sao?

Dao Đao Tiên Tử lo cho tính mạng con mình nhất, vội ngăn lại:

-Dự con! Không được liều lĩnh! Đối với kẻ thất phu sơn dã đó, không nên mạo hiểm.

Hoàng Hậu cũng ra lệnh:

-Thiện xiển hầu đâu! Người ra bắt tên cường đồ cho ta!

Thiện xiển hầu tâu:

-Thần hạ Cao Thăng Thái xin tuân chỉ!

Đoạn Cao hầu ra lệnh:

-Lăng Thiên Lý, Đồng Tư Quy, Tiêu Đốc Thành, Chu Đan Thần nương nương đã xuống chỉ các người động thủ đi!

Bốn gã cúi đầu tâu:

-Thần đẳng xin tuân chỉ.

Nam Hải Ngạc Thần thấy đông người đến vây đánh liền quát to:

-Các người định lấy nhiều hiệp ít phải không? Ta đây không sợ đâu nhé, Hoàng thượng, Hoàng hậu ta chấp luôn cả hai người nữa đó.

Đoàn Dự vội khoát tay ra hiệu nói:

-Hãy khoan! Để ta cùng lão thử ba đòn đã, rồi sau sẽ liệu.

Riêng Bảo Định Đế biết rõ cháu mình có thủ đoạn hơn người, y làm nhiều điều không ai nghĩ đến, tất y có cơ mưu gì đây. Nam Hải Ngạc Thần tất không hại tính mạng y, hơn nữa lại có cả hai anh em mình ngồi đây, quyết không ngại gì. Nghĩ vậy Bảo Định Đế liền phán bảo:

-Các người hãy thông thả! Cứ để cho tên cường đồ kia biết tài Tiểu Vương tử nước Đại Lý đã.

Bọn Lăng Thiên Lý đang tiến lại, bỗng nghe Hoàng thượng truyền chỉ đều dừng lại cả. Bảo Định Đế vẫn tươi cười hờn hờ nét mặt không lộ vẻ lo lắng chút nào.

Đoàn Dự nói với Nam Hải Ngạc Thần:

-Nhạc lão tam! Chúng ta phải có lời giao ước trước: nếu ba đòn ông không đánh ngã được tôi ông phải thờ tôi làm sư phụ. Nhưng tư chất ông dốt nát lắm tôi không dạy võ ông đâu. Ông có bằng lòng như thế không?

Nam Hải Ngạc Thần cả giận nói:

-Ai cần mi dạy võ nghệ? Võ công mi không bằng loài chuột nhắt, ai thèm đếm xỉa tới?

Đoàn Dự nói:

-Tốt lắm! Thế là ông chịu điều kiện đó rồi! Chỉ cần ông không được trái lời thầy, bất luận việc gì sư phụ đã ra lệnh ông phải tuân theo. Nếu trái lệnh sư phụ là phạm tội trong quy luật phái võ.

Nam Hải Ngạc Thần nghe nói chẳng những không giận mà lại hờn hờ đáp:

-Điều đó là dĩ nhiên. Sau khi mi đã thờ ta làm thầy cũng phải nhớ lấy nghe!

-----oOo-----